NÉRAY Katalin

Előszó helyett / In Place of a Preface

Kicsiny Balázs munkáit a művészettörténész és műkritikus szakma a nyolcvanas évek végétől figyelemmel kíséri és pozitívan kommentálja. A kilencvenes évek fordulóját a politikai rendszerváltozáson kívül a kortárs magyar művészet egyik fontos generáció- és paradigma-váltása is jellemzi, és ennek a korszaknak fontos szereplője Kicsiny Balázs.
Az utóbbi években Londonban élő művész kapcsolata semmiképpen nem szakadt meg Magyarországgal, folyamatosan jelen van a magyar művészeti életben. A kettős kötődés pedig új helyszínekkel, aspektusokkal és feladatokkal gazdagítja munkáját.
Igen jó példa erre a *Munkavégzés folyamatban*-installáció, mely nagyszerűen működött a történet eredeti színhelyén, a winchesteri katedrálisban, Pécsett és Budapesten. A pécsi Janus Pannonius Múzeum galériája ugyan nem szakrális tér, de a székesegyház felé vezető utca, az egykori kanonok-sor révén, áttételesen az. A Ludwig Múzeum Budapest aulája, az egykori Királyi Palota megsemmisült enteriőrje helyén a Munkásmozgalmi Múzeum számára kialakított tér pedig a totalitárius rendszer különös emlékművének is felfogható. Ez a körülmény érdekesen kapcsolódik Kicsiny Balázs korábbi munkáihoz, melyek a lepusztult szocialista iparvárosok ikonográfiáját ironikusan idéző kiállításokra készültek. Kicsiny a szülőhelyét, az észak-magyarországi bányászvárost, a gyerekkori vizuális élményeket egészen kézzelfogható módon dolgozta fel: a szenet használta úgy, ahogy egy mozaikkészítő a velencei üvegmozaikot. Ebből azután igen szokatlan művek születtek, szénből kirakott Gainsborough, Daumier és más képek. Kicsiny Balázs kivételes érzékenységgel nyúl a művészettörténet toposzaihoz, és jár-kel történelmi, sőt szakrális terekben igencsak kortárs megoldásaival anélkül, hogy profán vagy kifogásolható lenne. Célja semmiképpen nem a provokáció, munkái nagyvonalúak, látványosak és katarktikusak.
A Ludwig Múzeum büszke rá, hogy a William Walker alakját idéző installációt a gyűjtemény darabjai közé sorolhatja.

Budapest, 2002. október

Since the late eighties art critics and historians have followed with attention the work of Balázs Kicsiny, and have taken a positive view. The turn of the decade, apart from the change in political regimes, was characterized by a shift in artistic generations and paradigms in Hungarian contemporary art and during this period Balázs Kicsiny played an important role.
In the recent years while the artist has lived in London, his contact with Hungary has not been discontinued, he has been continually present in Hungarian artistic life. These double ties have enriched his work with new venues, aspects and tasks. The installation *Work in Progress* is a good example, having worked well in its original site in Winchester Cathedral, but also later in Pécs and in Budapest. The Gallery of the Jannus Pannonius Museum of Pécs is not a sacred space, although the street in front of it leading up to the Cathedral, with its Canon residencies, could be described as indirectly sacred. The main hall of The Ludwig Museum Budapest, site of the destroyed Royal Palace, was designed for the Working-Class Movement Museum, this can also be interpreted as a curious memorial to the totalitarian state. This situation links up with Balázs Kicsiny's earlier work in an interesting way, where his art was displayed in exhibitions, which ironically recollected the iconography of run down socialist industrial towns. Kicsiny processed his own visual experiences from childhood, from his birthplace in a northern Hungarian mining town; he used coal in a strikingly palpable manner, in a way that a mosaic artist used pieces of Venetian glass. A series of quite unusual works came into being as a result, Gainsborough, Daumier and other pictures set in coal. Balázs Kicsiny handles the topics of art history with exceptional sensitivity, traversing historical and even sacred spaces with his contemporary ideas in tow, without ever being profane or objectionable. Provocation is not his goal, his works have sweeping breadth, they are spectacular and cathartic.
The Ludwig Museum is proud that the installation, which recalls the figure of William Walker, is counted amongst the collection's artworks.

Budapest, 22 October, 2002